

Camellia

夜凌都 เย่หลิงซี เขียน

ไผ่กวนอิม แปล

N.Wata วา

天价齐妃

ทอดทิ้ง
ชายา
ผู้สูงศักดิ์

บทที่ 41 มอบหัวใจให้ เป็นอย่างไร

มู่เยียนหลักประตูและก้าวเข้าไปในโรงบ่อน สิ่งที่น่า
ไม่คาดคิดคือไม่วุ่นวายเหมือนกับโรงบ่อนทั่วๆ ไป ทุกอย่างเป็น
ระเบียบเรียบร้อย รวมถึงคนงานในร้านนี้ด้วย เพียงมองสังเกต
ปราดเดียวก็รู้แล้วว่าพวกเขาล้วนเป็นคนมีรยर्थ ไม่น่าแปลกใจ
ที่ไม่มีผู้ใดกล้าแตะก้อนเนื้อติดมันชิ้นใหญ่ในเมืองหลวง แม้แต่
สุนัขจิ้งจอกเผ่าอย่างผิงฝานเอง ก็ได้แต่มองอย่างน้ำลายสอ
และไม่กล้าคิดไม่ซื่อ เกรงว่าถ้าแก่ของที่นี่คงจะมีบุคคล
หนุนหลังมากมายจริงๆ

มู่เยียนสะบัดเสื้อแล้วนั่งลงที่มุมห้อง แล้วโยนเงินให้
คนงานที่มาดูแลหลายตำลึง ดื่มชาร้อนด้วยท่าทางสบาย
พลางสังเกตสถานการณ์ในร้าน ในที่สุดสายตาของนางก็หยุดอยู่ที่
ที่คนกลุ่มหนึ่งจากระยะไกล

“เยียนเออร์ เป็นอะไรไป” เมื่อเห็นมู่เยียนมองไปข้างหน้า
ด้วยประกายตาสุกใส หลิวอี๋อิมองตามไปทางนั้น แต่ก็ไม่พบ

อะไร อดไม่ได้ที่จะถามด้วยความสงสัย “ตรงนั้นมีอะไรผิดปกติหรือ”

มู่เยียนพลงสายหน้าด้วยรอยยิ้ม ประกายแวววาวฉายผ่านดวงตา นางยังคงมองสบสายตาของชายตรงหน้าที่จ้องมองตนเองอยู่

ในบรรดากลุ่มคนที่พูดคุยและหัวเราะ คนที่สบตากับนางคือคนที่ไม่เป็นจุดสนใจมากที่สุด แต่สิ่งต่างๆ มักจะเป็นเช่นนั้น เช่นเดียวกับสัตว์มีเขาที่มักเป็นสัตว์กินพืช ผู้ที่พูดน้อยในหมู่มนุษย์มักเป็นผู้ที่มีอำนาจที่สุดในหมู่มนุษย์เหล่านั้น

จิบชาในถ้วยแล้วมู่เยียนก็เดินไปหาชายคนนั้น กวาดตามองกลุ่มคนที่ตอนแรกยังคงพูดคุยและหัวเราะกันอยู่ แต่ตอนนี้กำลังจ้องมองมาที่นางเป็นตาเดียว มู่เยียนเริ่มมั่นใจในความคิดของตนเองมากขึ้นเรื่อยๆ

ยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย มู่เยียนก้มมองบุรุษในชุดผ้าไหมสีน้ำเงินผู้นั้น แล้วพูดเบาๆ “ไม่ทราบว่ามีเวลาคุยกับข้าหรือไม่”

บุรุษในชุดสีน้ำเงินหลุบตาลง พยักหน้าเบาๆ สันถูกน้องที่อยู่รอบๆ ตัวเขาให้ออกไป การเคลื่อนไหวเช่นนี้เป็นสิ่งที่มู่เยียนนึกไม่ถึง หลังจากปรับตำแหน่งที่นั่งแล้ว บุรุษผู้นั้นก็พิงพนักเก้าอี้และมองมาที่นาง ความรู้สึกในแววตาเขาเป็นสิ่งที่เกินกว่าที่มู่เยียนจะเข้าใจได้

“หากข้าเดาไม่ผิด เกรงว่าโรงบ่อนนี้จะเป็นของท่านกระมัง” เขยาด้ามพัดเบาๆ มู่เยียนเอ่ยปากพูดตรงประเด็น “ไม่ทราบที่ท่านสนใจที่จะให้น้องชายอย่างข้าเป็นหุ้นส่วนได้หรือไม่”

“ตกลง ได้สิ” พยักหน้าตกลงอย่างง่ายดาย ทำให้รอยยิ้มที่มุมปากของมู่เยียนพลันแข็งทื่อ รอยยิ้มในดวงตาของชายผู้นั้นไม่เข้ากับรูปลักษณะโดยทั่วไปของเขา เขาแม้ริมฝีปาก และชายคนนั้นครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งว่า “ข้าสามารถให้โรงบ่อนกับเจ้าได้ครึ่งหนึ่ง แต่คุณชายท่านนี้ควรตอบแทนอะไรข้าบ้างไม่ใช่หรือ”

“ต้องการอะไร บอกข้าสิ!” มู่เยียนขมวดคิ้วเล็กน้อย เดาไม่ออกจริงๆ ว่าชายคนนี้จะมาไม่ไหน นางคิดว่าตนเองจะต้องทำสำเร็จ แต่ไม่คิดว่าจะง่ายอย่างนั้นแน่นอน

“อืม...” รวากับว่าใคร่ครวญครุ่นใหญ่ ชายผู้นั้นก็ตรึมฝิปาก
ล่าง จากนั้นมองไปที่มู่เยียนอย่างมีความหวัง “แล้วหากมอบ
หัวใจของเจ้าให้ข้าล่ะ เป็นอย่างไร”

“อะไรนะ!” ยังไม่ทันที่มู่เยียนจะพูดต่อ หลิวอี้ฮิก็ยืนอยู่
ข้างๆ ก็ถามเสียงดังอย่างทนไม่ได้ว่า “เมื่อครู่เจ้าพูดว่าอะไรนะ
หากกล้าก็ลองพูดอีกที!”

เมื่อเห็นหลิวอี้ฮิมีอาการฉุนเฉียว ชายผู้นั้นเพียงแค่ยิ้ม
อย่างอ่อนโยน เขาเมินเฉยต่อการยั่วยุของนาง ยังคงนั่งอยู่บน
เก้าอี้อย่างสงบ คิ้มซาอย่างสบายๆ เงยหน้าขึ้นมองมู่เยียนเป็น
ครั้งคราว ในทางตรงกันข้าม อารมณ์ที่รุนแรงในดวงตาคู่นั้น
ทำให้มู่เยียนรู้สึกถึงความอันตรายที่ไม่อาจต้านทานได้

มู่เยียนลดสายตาลง ก้าวถอยหลัง เพิ่มระยะห่างระหว่าง
ตนเองกับชายคนนั้น พลังจ้องมองคนตรงหน้าด้วยท่าทาง
เคร่งขรึม รู้สึกสับสนในใจ เหตุผลที่จู่ๆ เหตุใดเขาถึงพูดประโยค
ดังกล่าวนี้มีสองประการ

ประการแรก เขาชอบบุรุษ ประการที่สอง เขามองออกว่า
นางปลอมตัวเป็นบุรุษ จึงจึงใจยั่วยุนาง

แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม มูเยียนล้วนรู้สึกว่ามันน่า
เป็นไปได้

ดิวอียา

บทที่ 42 บารุชชุดน้ำเงิน

“พี่ชาย ข้าไม่ได้มาที่นี่เพื่อล้อเล่นกับท่าน หากท่านไม่ต้องการร่วมมือทำธุรกิจนี้กับข้า ก็สามารถบอกข้าได้โดยตรง ท่านไม่จำเป็นต้องใช้วิธีนี้”

มูเยียนยิ้มอย่างกระดากใจ พยายามอย่างยิ่งยวดเพื่อพูดคุยกับบารุชชุดสีน้ำเงินอย่างอดทน พยายามที่จะไม่ปล่อยให้ตนเองมีอารมณ์โกรธ กระทั่งแผลงไปตบหน้าเขา

“ผู้ใดบอกว่าข้าไม่ต้องการ” ขมวดคิ้วมุ่นขณะมองไปที่มูเยียน ชายคนนั้นถอนหายใจอย่างขมขื่น “กิจการของข้าใหญ่โตมาก จัดการได้ดีหรือไม่ น้องชายเจาก็เห็นแล้ว ตอนนี้ข้าคนเดียวต้องประคับประคองไป ไม่ใช่เพราะตัวข้าคนแซ่เซี่ยไม่ยอมร่วมมือกับผู้อื่น แต่เพราะไม่มีผู้ใดในเมืองหลวงขนาดใหญ่แห่งนี้เคยมาบอกข้าว่าต้องการเป็นหุ้นส่วน แนนอนน้องชายเจ้าเป็นคนแรก เหตุใดข้าต้องปฏิเสธ”

แซ่เซี่ยหรือ

เพราะคำพูดของเขา มู่เขียนกับหลิวอี้หันมาสบตากัน ทั้งสองคนเข้าใจความหมายของแซ่นี้ดี ในแคว้นนี้คนแซ่เซียมีจำนวนไม่มาก สามารถไล่เลียงได้หมด หรือว่าคนผู้นี้เป็นพระญาติของฮ่องเต้ และมีส่วนเกี่ยวข้องกับเซียอี้เฟิง

หากเป็นเช่นนั้น...หากอย่างนั้นนางมู่เขียนมีต้องไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับเซียอี้เฟิงคนसारเลวนั้นอีกหรือ

เมื่อมู่เขียนนึกถึงตรงนี้ อดไม่ได้ที่จะมองบุรุษชุดสีน้ำเงิน ด้วยแววตาพิณี หลังจากมองเขาอย่างพิจารณาแล้ว นางตัดสินใจว่าจะไม่ประมาทในเรื่องนี้จะดีกว่า

มู่เขียนพยักหน้าด้วยรอยยิ้มบาง ๆ หลังจากสบตาชายคนนั้น นางก็ถอยหลังไปหลายก้าว แล้วพูดขณะก้าวถอยหลังว่า “ข้าน้อยเข้าใจความหมายของเถ้าแก่เซียแล้ว หากวันหน้ามีโอกาสได้ร่วมงานกับเถ้าแก่เซีย ข้าน้อยจะมาเยี่ยมอีกแน่นอน!”

ขณะถอยกลับร่างของนางกลับถูกคนขวางไว้ พอมู่เขียนหันไปมอง ก็เห็นว่าเป็นลูกน้องของบุรุษในชุดน้ำเงิน นางเริ่ม

รู้สึกหงุดหงิดอย่างเสียมิได้ เสรจากการค้าไม่สำเร็จมีมิตรภาพยังอยู่
ทำไม คิดจะเล่นตลกตีกกับนางกระนั้นหรือ

“ปล่อยพวกนางไป” มุมปากมีรอยยิ้มปรากฏ เสียงทุ้มต่ำ
ของชายผู้นี้ทำให้หัวใจของมู่เยียนสั่นสะท้านโดยไม่มีเหตุผล

หลังจากมองเขาอย่างเจาะลึกถึงแก่นแล้ว มู่เยียนกับ
หลิวอี้ก็เดินออกไปที่ประตูโดยไม่หันกลับมามอง แต่มีประโยค
หนึ่งที่กระทบเข้าหูนางและทำให้นางตกใจ

“อย่าลืมทักทายแม่หญิงแทนข้าด้วยล่ะ”

หยุดชะงักและหันกลับมาทันที มู่เยียนขมวดคิ้วพร้อมกับ
มองไปยังทิศทางของเสียง แต่น่าเสียดายที่ไม่มีอะไรอยู่ที่นั่น
บุรุษชุดน้ำเงินที่เคยนั่งอยู่ที่นั่น ตอนนี้ได้หายไปอย่างไร้ร่องรอย
แล้ว

ประกายวาววับวัดผ่านดวงตา หลิวอี้เดินจับข้อมือ
ของมู่เยียนออกไปที่ประตูโดยไม่เอ่ยคำใด วิชาตัวเบาของบุคคล
นั้นทัดเทียมกับเซี่ยอี้เฟิง! และทั่วทั้งยุทธภพ จะมีกี่คน
ที่สามารถทัดเทียมกับเซี่ยอี้เฟิงได้ ไม่มีแม้แต่คนเดียว!
นี่หมายความว่าอะไร

แววตาเคร่งเครียด หลัวอ้อไม่กล้าคิดอะไรไปมากกว่านี้ ในเมืองหลวงแห่งนี้กลับมีผู้ที่มีวรยุทธ์ล้ำเลิศอย่างไม่อาจ ประเมินได้ อีกทั้งยังเป็นคนที่พวกนางไม่รู้จัก แต่ตอนนี้ ดูเหมือนว่าเป้าหมายของชายลึกลับคนนี้ยังคงมุ่งเป้าไปที่ เยียนเอ๋อร์

ม่เยียน...

ชำเลื่องมองสตรีตรงตามหยาดยิ้มข้างๆ ตนอย่างมีความหมาย ปอยผมที่ปลิวไสวไปตามสายลมเหมือนก้อนเมฆ จู่ๆ หลัวอ้อก็เกิดความคิดบางอย่างที่แม้แต่ตนเองยังตกใจ หากม่เยียนตาย ทุกอย่างจะสงบสุขหรือไม่...

“อ้อ” ม่เยียนเอียงศีรษะมองหลัวอ้อที่มีท่าทางตั้งเครียด ไม่ค่อยเข้าใจ เกิดอะไรขึ้นกับนาง หวาดกลัวชายผู้นั้นกระนั้นหรือ คนที่ติดตามเชี่ยอี้เฟิงคนโรครจิตพิสดารมาหลายปีอย่างนาง ยังมีอะไรที่ต้องกลัวอีกหรือ

ความคิดของหลัวอ้อถูกขัดจังหวะด้วยเสียงของม่เยียน จึงยิ้มอย่างรู้สึกผิด “ข้าไม่เป็นไร” จากนั้นนางก็ตกอยู่ในห้วง ความคิดอีกครั้ง ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่อาจให้เยียนเอ๋อร์ติดต่อกับ

ชายคนนั้นได้อีก ไม่เช่นนั้นหากมู่เยียนเป็นอะไรไป แล้วทำให้แผนการของเฟิงล่าช้าแล้วละก็ คงไม่มีผู้ใดบอกได้ว่าเขาจะทำอะไร ต่อให้เป็นเรื่องฆ่าชาวบ้านทุกคนในเมืองหลวงทั้งหมด เขาก็ทำได้ ขึ้นอยู่กับว่าเขาอยากจะทำหรือไม่...

ชายเสื้อพลีบลิวไสวไปตามสายลม บุรุษผู้หนึ่งยืนอยู่บนหลังคาด้วยรอยยิ้มแปลกๆ สายตาจับจ้องไปที่แผ่นหลังของมู่เยียนอย่างแน่วแน่ นัยน์ตามีความสุขและความปรารถนาอันไม่มีที่สิ้นสุด เขากำหมัดแน่น พุดด้วยน้ำเสียงทุ้มว่า “เยียนเออร์ ในที่สุดข้าก็ตามหาเจ้าพบแล้ว...”

บทที่ 43 ลูกหนูสีดำ

ทั้งสองคนเดินเคียงข้างกันไปตลอดทางอย่างเงียบงัน จนกระทั่งหลัวอีอีที่ไม่สามารถปล่อยวางปมที่อยู่ในใจ นางอดไม่ได้ที่จะส่งเสียงเพื่อทำลายความเงียบ

“เยียนเออร์” หลัวอีอีมองหน้ามู่เยียนด้วยความคิดยุ่งเหยิง นางรู้ว่าอีกฝ่ายอาจไม่ฟังคำพูดของตน แต่... “สัญญากับข้า อย่าไปหาชายคนนั้นอีก เขา...”

“เขาทำไมหรือ” ครันมู่เยียนเห็นท่าทางลังเลของหลัวอีอี ก็รู้สึกสนใจในตัวชายคนนั้นมากขึ้น แต่อยู่ต่อหน้าหลัวอีอี สตรีจู้จี้จ้านคนนี้ นางไม่สามารถแสดงอาการออกมาได้

“เจ้าไม่ต้องสนใจหรอกว่าเขาทำไม ข้าแค่อยากให้เจ้า สัญญาว่าจะไม่หาเรื่องชายคนนั้นอีก ไม่เช่นนั้นข้าก็ไม่สามารถ รับประกันความปลอดภัยของเจ้าได้!”

เมื่อมู่เยียนได้ยินคำขู่ของหลัวอีอีก็หัวเราะเบาๆ และ พยักหน้าอย่างไม่อึ้งขังขอบ คิดเสียว่าอีกฝ่ายกำลังเพ้อเจ้อ

ความเป็นความตายของมู่เยียนไม่เคยต้องการการรับประกันจากผู้อื่น สำหรับนาง ความตายเป็นสิ่งที่เคยสัมผัสด้วยตัวเองมาแล้วครั้งหนึ่ง มายามนี้ยังจะกลัวอีก

มู่เยียนเดินไปตามทางอย่างสบายๆ จนกระทั่งเสียงฝีเท้าของหลิวอี้ที่เดินอยู่ข้างๆ ค่อยๆ ช้าลง นางจึงมองอีกฝ่ายอย่างสงสัย และมองตามสายตานั้นไป ที่แท้เป็นเซี่ยอี้เฟิงและพรรคพวกของเขา...เมื่อเผชิญกับดวงตาอึมครึมราวกับพยับเมฆของเซี่ยอี้เฟิง สีหน้าของมู่เยียนก็เปลี่ยนไป ไม่ได้มีสีหน้าดีไปกว่าเขา ไม่เข้าใจว่าเหตุใดตนถึงได้โชคร้ายนัก ไม่ว่าจะไปที่ใดก็พานพบกับชายसारเลวคนนี้อยู่เสมอ

มู่เยียนยืนนิ่งเงียบอยู่ที่เดิม เดินหน้าก็ไม่ได้ถอยหลังก็ไม่ได้ ทำได้เพียงยอมรับสายตาอันเย็นชาที่จ้องมองมาของเซี่ยอี้เฟิงเท่านั้น ยอมรับสายตาคมกริบราวกับต้องการจะกรีดนางให้ทะเลเหมือนใบไม้ของเขา

เซี่ยอี้เฟิงหยุดชะงักสีหน้าเย็นชา ทำทางที่ไม่เหมือนยามปกติของเขาทำให้ผู้ติดตามรอบตัวไม่กล้าหายใจ เซี่ยอี้เฟิงถอนหายใจอย่างช่วยไม่ได้ สะบัดแขนเสื้อแล้วเดินไปหามู่เยียน ขณะที่เดิน ก็คิดอยู่ตลอดเวลาว่าจะสอนบทเรียนให้สตรีตัวเล็กๆ

แสนดีฉันคนนี้อย่างไร หรือเป็นเพราะช่วงนี้เขาอ่อนโยนกับนางมากเกินไป นางจึงลืมนึกว่าที่นี่ใครเป็นนาย ใครเป็นบ่าว ใครที่ต้องทำตามใคร

ผีทำหยาตลง นัยน์ตาจมดิ่งลง

ทันใดนั้น สีหน้าสงบและอิมครีมีของเชยอีเฟิงพลันแปรเปลี่ยนไป เขาหันขวับทอดสายตามองไปไกล สะกิดปลายเท้าเบาๆ รีบทะยานไปบังร่างของมู่เยียนไว้ ก่อนที่นางจะทันรู้ตัว มือขวาของเขารั้งเอวบางเข้าหาตัว กอดร่างนั้นไว้ในอ้อมแขนอย่างแน่นหนา ลูกธนูอันแหลมคมพุ่งปักเข้าที่กลางหลังของเชยอีเฟิง

จากที่เหมือนละครนี้ทำให้มู่เยียนที่เคยเห็นเหตุการณ์ที่ใหญ่กว่านี้มาก่อนยังอดไม่ได้ที่จะตกตะลึง เห็นหลิวอีอีและผู้ติดตามที่ตามเชยอีเฟิงเข้ามาล้อมรอบตัวนางกับเชยอีเฟิงไว้ราวกับกำลังเผชิญหน้ากับศัตรูตัวฉกาจ ก่อนจะหันไปมองเชยอีเฟิงที่กำลังกอดตนเอง สีหน้าของเขาซีดขาวเล็กน้อย ทว่ากลับมีรอยยิ้มบนใบหน้า มู่เยียนขมวดคิ้ว ในที่สุดก็เข้าใจและรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

“เชี่ยอี้เฟิง ท่าน...ท่านเป็นอะไรหรือไม่” มู่เยียน เลี้ยริมฝีปากล่างที่แห้งผาก มองเชี่ยอี้เฟิงอย่างไม่อยากเชื่อ ไม่ว่าอย่างไรนางก็ไม่เชื่อ ที่เขาจะเป็นคนเอาตัวมาบังลูกธนู ดอกนั้นแทนนาง นี่จะเป็นหลุมพรางที่เขาวางไว้หรือไม่

พอคิดได้ดังนี้ สายตาที่มู่เยียนมองเชี่ยอี้เฟิงก็ แปรเปลี่ยนไป นางยื่นมือไปผลักอกเขาให้ห่างจากตัวอย่างแรง สบตาเขาด้วยสายตาแข็งกร้าว “ท่านกำลังเล่นลูกไม้กับข้า อีกแล้วกระมัง”

“เล่นลูกไม้?...” เชี่ยอี้เฟิงยิ้มอย่างขมขื่นขณะที่ทวน คำพูดของมู่เยียน เขาจ้องมองคนในอ้อมแขนด้วยสายตาระยับ ผิวหนุ่มเนียนราวกับหยก ริมฝีปากแดงสดราวกับลูกตำลึงสุก ช่างมีเสน่ห์เฝ้าชวน ปอยผมสองเส้นข้างแก้มปลิวไสวไปตาม สายลม ยิ่งเพิ่มเสน่ห์ชวนให้หลงใหล ทั้งยังดวงตาที่ดูไร้เดียงสา ทว่าคมกริบคู่นั้นที่มองมาที่เขาอย่างไม่เกรงกลัวอีก

“เยียนเออร์ เจ้าประเมินข้าสูงเกินไปจริง ๆ เล่นลูกไม้กับ เจ้าจำเป็นต้องทนลำบากเช่นนี้ด้วยหรือไม่...”

เซี่ยอี้เฟิงคลายมือที่กดมู่เยียน ขมวดคิ้วแล้วเอี้ยวตัว
มองลูกธนูสีดำ แล้วยิ้มบางๆ ไม่เคยคาดคิดว่าวันหนึ่งเขาจะ
ลงเอยเช่นนี้

“เฟิง...” หลิวอี้ฮั้วเล่าเรื่องมองลูกธนูที่ปักอยู่กลางหลัง
ของเซี่ยอี้เฟิง สายตาก็เฉียบคมขึ้นทันที “เกรงว่าจะเป็นลูกธนู
อาบยาพิษ ข้าจะไปหาท่านอาจารย์เดี๋ยวนี้ ท่านรอสักครู!”
หลังจากพูดจบ นางก็หายไปต่อหน้าทุกคน

บทที่ 44 ภาพลวงตา

อาจารย์ของเชียอี้เฟิงหรือ

เมื่อมู่เยียนนึกถึงคำพูดของหลิวอี้ อี๋ นางก็อดไม่ได้ที่จะอยากเห็นคนผู้นี้ด้วยตาตนเอง สามารถสอนเชียอี้เฟิงให้เป็นเช่นนี้ได้ คนผู้นั้นต้องเป็นปรมาจารย์ที่ยอดเยี่ยมมากเป็นแน่

เชียอี้เฟิงขมวดคิ้วมองทอดสายตาไปไกล ดวงตาเป็นประกายเจิดจ้า หรือว่าจะเป็นเขา...เมื่อหันกลับมามองมู่เยียนที่กำลังครุ่นคิด เขาก็ยกมูมปากขึ้นอย่างเย็นชา ดึงลูกธนูด้านหลังออก จากนั้นโอบกอดนางไว้ในอ้อมแขน ทันทีที่กระโดดก็เป็นเหมือนเงาที่เคลื่อนตัวออกไป ก่อนที่ผู้ติดตามจะมองได้ถนัด ทั้งคู่ก็หายไปจากสายตาของทุกคนแล้ว ออกจากที่เกิดเหตุไปโดยไม่เอื้อนเอ่ยคำใด

น้ำพุร้อนที่ปกคลุมไปด้วยไอลหมอก ดอกไม้และพืชพรรณ
แปลกตาต่างๆ สิ่งที่มีเยียนไม่คาดคิดก็คือเชียวอี้เฟิงพานางมา
ที่แห่งนี้อีกแล้ว

เมื่อเห็นเชียวอี้เฟิงนั่งพิงลำต้นของต้นไม้ด้วยใบหน้า
ชิดเชียว หัวใจที่เย็นชาของมู่เยียนก็สั่นไหวเล็กน้อย ไม่ว่า
อย่างไรครั้งนี้ที่เขาได้รับบาดเจ็บก็เป็นเพราะนาง

มู่เยียนนั่งยองๆ อย่างแช่มช้า ตักน้ำพุในสระขึ้นมาแล้ว
มองหยดน้ำที่หยดจากนิ้ว น้ำใสสะอาดราวกับเพชร ความรู้สึก
อบอุ่นค่อยๆ แผ่ซ่านจากปลายนิ้วมือสู่หัวใจ สัมผัสแห่งความ
เศร้าปรากฏขึ้นในดวงตาของนาง

“เยียนเออร์ เจ้าเป็นอะไรไป” ครั้นเชียวอี้เฟิงเห็นมู่เยียน
นั่งเงิบมาตลอด จึงเดินมาหยุดอยู่ข้างๆ นาง แล้วนั่งลงกับพื้น
ก่อนจะเอื้อมมือออกไปเชยคางของนางให้เงยหน้ามองเขา
“เจ้าไม่ชอบที่นี่หรือ”

“ชอบหรือไม่สำคัญอย่างไร ท่านต้องมีอะไรจะพูดก็เชิญ”
มู่เยียนละสายตาจากดวงตาของเชียวอี้เฟิง ยิ้มอย่างเย็นชา
ความขมขื่นเพิ่มขึ้นจากกันบึ้งของหัวใจ นางเป็นเพียง

ดวงวิญญาณโดดเดี่ยวที่เดินทางข้ามผ่านเวลานับพันปี จะมีใครสนใจจริงๆ หรือนางคิดอย่างไร

เซียอี้เฟิงถอนหายใจเบาๆ กอดมู่เยียนไว้ในอ้อมแขน

มู่เยียนขมวดคิ้วด้วยความตกตะลึง พยายามดิ้นรนให้หลุดจากอ้อมกอดของเซียอี้เฟิง และในขณะที่นางพยายามดิ้นรนอย่างสุดเหวี่ยงนั้นเอง ทั้งสองก็กลิ้งตกลงไปในบ่อน้ำพุร้อน ทำให้น้ำกระเซ็นเป็นวงกว้าง ทุกอย่างเกิดขึ้นกะทันหัน มู่เยียนที่ไม่ได้ระวังตัวรีบสะบัดมือและทำด้วยความตื่นตระหนก

มู่เยียนรีบยืนขึ้นจากบ่อน้ำพุร้อนและเช็ดหยดน้ำออกจากใบหน้าโดยไม่พูดอะไร ในขณะที่กำลังจะระบายอารมณ์เกรี้ยวกราด กลับโดนเซียอี้เฟิงดันร่างให้แนบชิดหินก้อนใหญ่แผ่นหลังติดหินแกร่ง มองใบหน้างามของบุรุษเพศที่อยู่ใกล้ๆ ได้ยินเสียงหายใจถี่ๆ ของเขา หัวใจของมู่เยียนก็เต้นแรงอย่างไม่มีสาเหตุ

“เซียอี้เฟิง ท่านจะทำอะไร!”

“ที่นี่ พวกเราจะทำอะไรได้”

มู่เยียนมองรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ของชายคนนี้อย่างเดือดดาล ยิ่งขมวดคิ้วมุ่นเมื่อเห็นใบหน้าอันหล่อเหลาของเซียอี้เฟิง เผยความขี้อ้อนขึ้นเรื่อย ๆ

ผมยาวของเขาสยายไปทั่วแผ่นหลัง ใบหน้าอímเอิบ ดูดวงจันทร์ในเทศกาลไหว้พระจันทร์ ผิวผุดผ่องราวกับบุปผา แห่งรุ่งอรุณ จอนผมเป็นระเบียบคล้ายบรรจงตัดอย่างตั้งใจ คิ้วหนาดูจะเขียนด้วยน้ำหมึก และดวงตาเสมือนคลื่นในฤดูใบไม้ร่วง ใบหน้าที่ใสซื่อรับกับตาหงส์คู่ นั้น เรียกได้ว่าเป็น ใบหน้าที่สมบูรณ์แบบ

บุรุษที่สมบูรณ์แบบเช่นนี้ จะเสียสละมารับลูกธนูแทน นางจนได้รับพิษเช่นนี้หรือ

มู่เยียนไม่เคยคิดว่าตนจะเป็นคนโชคดียุ่เท่านี้มาก่อน และความจริงก็พิสูจน์ให้เห็นว่าเป็นเช่นนั้นมาโดยตลอด

พ่อแม่เสียชีวิตตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ ทิ้งนางให้เดินบนถนน เพียงลำพัง หลังจากต่อสู้ดิ้นรนมากกว่าสิบปี นางมีฐานะ มีผู้ชาย เดิมทีคิดว่าตนเองจะมีความสุขตลอดไป แต่กลับถูกคนที่ไว้ใจมาตลอดดลัดตกหน้าผา

นาง...มูเยียนไม่ใช่คนโง่ นี่เป็นความจริงที่ทุกคนต่างก็รับรู้ แต่สำหรับเรื่องความรักพรรคนี้ นางรู้ตัวดีและเข้าใจว่า ไม่ใช่คนที่มีพรสวรรค์นั้น ไม่เช่นนั้นคงไม่เลือกหมาป่าตาขาว ตัวนั้นเหมือนในยามนั้น และคงไม่ตายอย่างอนาถเช่นนี้

เชียวอี้เฟิงบุรุษผู้นี้ที่ปฏิบัติต่อนางทั้งดีและร้ายมาโดยตลอด บางครั้งก็อบอุ่นบางครั้งก็เย็นชา เขามีแผนอะไรกับนางอยู่หรือไม่นั้น มูเยียนก็ยังคิดไม่ออก แต่หากเขาวางแผนเส้นทางของนาง นางจะฆ่าเขาอย่างไร้ความปราณีได้หรือไม่ จะทำได้หรือไม่

มือข้างหนึ่งของเชียวอี้เฟิงโอบรอบเอวของมูเยียนไว้แน่น ส่วนอีกมือก็ค่อยๆ ไล่เกลี้ยแกมนาง มองสตรีตรงหน้าอย่างจริงจัง พร้อมกับพึมพำเบาๆ “เยียนเออร์ トラバิดที่เจ้าอยู่เคียงข้างข้า ข้าจะไม่ปล่อยให้เจ้าต้องทนทุกข์ทรมานอีก”

คำพูดของเชียวอี้เฟิงทำให้มูเยียนตกใจ เมื่อเผชิญหน้ากับสายตาจริงจังของเขา นางก็หัวเราะออกมาเสียงดัง และดังขึ้นเรื่อยๆ ทำให้เชียวอี้เฟิงขมวดคิ้วอย่างอดไม่ได้

“เชี่ยอีเฟิง ท่านไม่จำเป็นต้องทำถึงเพียงนี้เพื่อเอาใจข้า
ส่งตัวเงินมาให้ข้า น่าจะสะดวกกว่า” มู่เยียนฉวยโอกาสตอนที่
เชี่ยอีเฟิงไม่ระวัง หลบหนีจากการพันนาการของเขา
นางแหวกว่ายไปทั่วๆ ที่เนื้อตัวยังเปียกโชก หลังจากขึ้นฝั่งได้แล้ว
ก็บิดน้ำบนเสื้อผ้า พร้อมกับเหยียหยัน “หากไม่มีวันทำให้ข้า
ทุกข์ทรมานจริง แล้ววันนั้นผู้ใดกันที่ส่งโบยข้าจนสลบไปหลายวัน”

พูดตามตรง มู่เยียนตัวจริงถูกซ้อมจนตาย...ไม่เช่นนั้น
วันนี้นางคงไม่ได้ยืนอยู่ที่นี่

เมื่อเชี่ยอีเฟิงถูกกระตุ้นด้วยคำพูดของมู่เยียน ก็กระโดด
ขึ้นจากน้ำมายืนอยู่ตรงหน้านาง แล้วยิ้มแปลกๆ มือขวาจับ
ที่ไหล่ของมู่เยียน ออกแรงเพียงเล็กน้อย เสื้อผ้าของนางก็ขาด
เป็นริ้วปลิวไปตามสายลม และร่วงหล่นลงสู่พื้นทีละชิ้น

บทที่ 45 ได้รับบาดเจ็บสาหัส

ลมเย็นพัดผ่าน ความเย็นที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันทำให้มู่เยียน
สั่นสะท้านอย่างควบคุมไม่ได้ เมื่อก้มมองลงไปก็เห็นเสื้อผ้า
อาภรณ์ที่เปียกโชกกลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย และมีเพียงชุด
ชั้นในบางๆ เท่านั้นที่ยังคงอยู่บนร่างกาย ดวงตาสีดำที่เหมือน
สระน้ำลึกของมู่เยียนหมุนวนอย่างคาดเดาไม่ได้ แต่แล้วก็
หลับตาลงอย่างอดทน พูดอย่างเย็นชา “เชียวอีเฟิง ท่านอย่าใส่ใจ
เกินไปนัก”

เชียวอีเฟิงยืนมองมู่เยียนอยู่ที่เดิมเจียบๆ เส้นผมลู่ลง
ราวกับทางช้างเผือกที่ร่วงหล่นจากท้องฟ้า แก้มเนียนดังหยก
ของนางเป็นสีแดงเข้ม ริมฝีปากเป็นสีแดงเหมือนกลีบกุหลาบ
พวงแก้มรูปไข่งามบาดตา ผิวที่ขาวราวกับหิมะนั้นชุ่มชื้นดั่ง
น้ำแข็ง รูปร่างเ้ายาวนใจ ช่างเป็นหญิงงามลุ่มเมืองที่แท้จริง

เชียวอีเฟิงหัวเราะเยาะ แฝงความชั่วร้ายอยู่ในน้ำเสียง
มุมปากของเขายกขึ้นเล็กน้อย ดีใจเหมือนเด็กที่ได้รับชัยชนะ

“เยียนเออร์ เจ้าคิดว่ามีสตรีคนใดในโลกนี้ที่สามารถรอดพ้นจากเงื้อมมือของข้าได้หรือ”

มู่เยียนหายใจเข้าลึกๆ กำลังจะตะโกนว่า ‘ไร้ยางอาย’ แต่เซี่ยอี้เฟิงโหมร่างใส่นางจนล้มลงกับพื้นอย่างกะทันหัน หลังจากที่ทั้งสองกอดและกลิ้งไปมาด้วยกัน เขาก็กดทับร่างของมู่เยียน จี้สัถ์จุดนางอย่างรวดเร็ว แล้วก็มองหน้ามู่เยียนด้วยรอยยิ้ม “เยียนเออร์ อยู่เคียงข้างข้าอย่างเชื่อฟังเถิด ข้าจะไม่ทำให้เจ้าเสียใจ”

“เหอะ” มู่เยียนแค้นเสียวอย่างเย็นชา นอนตัวแข็งที่อยู่บนพื้นหญ้า “โดนท่านจี้สัถ์จุดถึงเพียงนี้แล้ว มีหรือที่ท่านจะพูดอะไรไม่ได้”

“ก็ถูก!” เซี่ยอี้เฟิงเลิกคิ้ว พยักหน้าอย่างรู้สึกผิด มองตาของมู่เยียนอย่างครุ่นคิด นิ้วลูบไล้ริมฝีปากสีแดงสดของมู่เยียนจู่ๆ ก็ค่อยๆ โนมคอดลง มองมู่เยียนที่กำลังตกตะลึง แล้วปิดริมฝีปากของนางด้วยปากของตนเอง

จูบที่เร้าร้อนทำให้มู่เยียนเสียสติไปชั่วขณะ เมื่อรู้สึกตัว ก็พบว่ามือของเซี่ยอี้เฟิงล้วงเข้าไปในเสื้อของนางอย่างซุกซน ลูบไล้เนื้อตัวเนียนละเอียดของนางอย่างเพลิดเพลिन

มู่เยียนขมวดคิ้วแน่น เยกหน้าขึ้นเล็กน้อย จ้องเข้าไปใน ดวงตาชั่วร้ายของเซี่ยอี้เฟิง หัวใจของนางสั่นสะท้าน รู้สึกเพียงว่า ร่างกายหนาวเย็น เซี่ยอี้เฟิงถอดเสื้อผ้านางออกจนหมดโดยไม่ รู้ตัว ทำให้มู่เยียนรู้สึกตัวทันที

“เซี่ยอี้เฟิง...” หดหนทาง มู่เยียนทำได้เพียงปล่อย ใจให้เซี่ยอี้เฟิงทำตามอำเภอใจ ดวงตาของนางเป็นประกายด้วย อารมณ์ที่หลากหลาย “ท่านอย่าทำเช่นนี้...”

“อย่าทำเช่นนี้หรือ หืม” เมื่อเซี่ยอี้เฟิงได้ยินคำพูดของ มู่เยียน ก็ค่อยๆ หยุดการเคลื่อนไหวลง เขาโน้มใบหน้าไปใกล้ ใบหูของนาง แล้วขบดิ่งหูเล็กๆ และบอบบางเบาๆ ลมหายใจ ติดขัดเล็กน้อย พุดด้วยน้ำเสียงที่จริงจังมากกว่า “เยียนเอ๋อร์ ตั้งแต่ข้าพาเจ้ากลับจวนมาจนถึงตอนนี้ เจ้ายังไม่ได้ทำอะไร ที่สมควรแก่ฐานะพระชายาเลย วันนี้สามิเจ้าบังลุกธนูนั้นให้ เจ้าไม่ยากตอบแทนข้าด้วยการมอบหัวใจแทนคำสัญญา กระนั้นหรือ”

“ข้า...” ดวงตาของมู่เยียนเบิกกว้าง ทันทีที่คำพูดออกมาจากปาก นางก็รู้สึกถึงเจตนาสังหารที่ระเบิดออกมาพร้อมกับสายลม ครั้นเงยหน้าขึ้นมองไปทางนั้น ก็เห็นเงาสีขาวมาปรากฏอยู่ตรงหน้า ก่อนที่มู่เยียนจะทันได้ตอบสนอง เชี่ยวอี้เฟิงที่หับอยู่บนร่างของนางก็ถูกลากตัวออกไป ทว่าตัวนางกลับถูกคนผู้นั้นตบอย่างแรง

“เยียนเออร์!”

เมื่อchiewอี้เฟิงเห็นว่าผู้มาโจมตีตรงหัวใจของมู่เยียนด้วยฝ่ามืออย่างแม่นยำ แล้วเหวี่ยงร่างของนางขึ้นไปในอากาศเหมือนเศษกระดาษาเก่าๆ หัวใจของเขากระตุกอย่างแรง รีบปัดมือที่จับข้อมือตนออก ก่อนจะกระโดดขึ้นรับร่างของมู่เยียนไว้ในอ้อมแขน และจดฝีเท้าลงพื้นอย่างปลอดภัย

สีหน้าซีดเขียวและของเหลวสีแดงรอบริมฝีปาก ทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นว่ามู่เยียนโดนตบแรงมากเพียงใด chiewอี้เฟิงถอยหลังก้าวหนึ่งอย่างไม่สบอารมณ์ นัยน์ตาลึกล้ำ “อาจารย์ท่านต้องการทำอะไร”

“ทำอะไรนะหรือ” โมชีวหลินตอบคำถามของเซียอี้เฟิง ด้วยรอยยิ้มประชดพร้อมทั้งดวงตาที่มีตม่น “เฟิงเออร์ เจ้าไม่
อยากมีชีวิตอยู่แล้วใช่ไหม เาตนเองไปอยู่ในอันตรายเพื่อ
สตรีเช่นนี้ เจ้าไม่อยากแก้แค้นแล้วรี!”

โมชีวหลินสังเกตท่าทีของเซียอี้เฟิงอย่างระมัดระวัง
ก่อนจะมองมู่เยียนที่อยู่ในอ้อมแขนของเขาด้วยสายตาตุตัน
“หากเจ้ารักนาง เช่นนั้นอาจารย์อย่างข้าก็จะช่วยเจ้าตัด
ความรู้สึกนั้นเอง ผ่านางทั้ง จะได้ไม่เกิดปัญหภายหลัง!”

“ไม่!” เซียอี้เฟิงปฏิเสธโมชีวหลินโดยไม่แม้แต่จะคิด
“ข้าจะจัดการเรื่องของเยียนเออร์เอง อาจารย์กังวลมากเกินไป
แล้ว”

บทที่ 46 เหตุใดจึงทำเช่นนั้น

โมชีวิตลินกำหนดแน่แน เมื่อเผชิญกับความกระต้างกระเดื่องของเซียอี้เฟิงเป็นครั้งแรก แสงระยับในดวงตาของนางค่อยๆ หายไป และในที่สุดก็กลายเป็นแสงสลัว มองไปที่ชายหญิงคู่หนึ่งที่ยืนอยู่ใต้ต้นไม้อย่างผิดหวัง รอยยิ้มอันขมขื่นค่อยๆ ปรากฏขึ้นที่มุมปาก

โมชีวิตลินก้าวไปข้างหน้าสองก้าว เมื่อเห็นท่าทางระแวดระวังของเซียอี้เฟิง นางก็ตะคอกอย่างเย็นชา “เจ้าโง่ ยืนตรงนั้น อย่าขยับ!”

โมชีวิตลินเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าเซียอี้เฟิงอย่างเย็นชา หมุนตัวดูบาดแผลที่หลังของเขา เป็นแผลที่อักเสบหลังจากสัมผัสน้ำ และจะรักษาพิษได้ยากกว่าเดิมมาก แล้วมองมุมเยียนในอ้อมแขนของเซียอี้เฟิงอย่างดุดัน ไม่ได้ปิดบังจิตสังหารในแววตา “หากศิษย์ของข้าเป็นอะไรไป เจ้าจะต้องชดใช้ด้วยชีวิตของเจ้า!”

“แค็กๆ” มูเยียนหายใจเข้าลึกๆ เพื่อระงับอาการเจ็บปวดบนร่างกาย ยิ้มแตกตันและมองไปยังสตรีที่ทำร้ายตนเอง “ดูที่เจ้าพุดสี ในเมื่อเจ้าเป็นอาจารย์ของเฟิง เช่นนั้นย่อมมีวิธีช่วยชีวิตเขา แต่ยามนี้กลับโยนความผิดให้ข้าก่อน เพื่อที่ว่าหากตนทำผิดพลาดจะได้มีแพะรับบาป โทษว่าข้าเป็นตัวกาลกิณี โทษว่าข้าเรงรักในน้ำกับศิษย์ของเจ้า โทษข้าที่ทำลายอารมณ์สุนทรีย์ของเจ้า”

“เจ้า!” โมชีวหลินนึกไม่ถึงว่าเด็กคนนี้จะปากจัด นางตัวแข็งทื่อ จะง้างมือขึ้นตบสตรีคนนี้ แต่ถูกหลิวอี้ซึ่งยืนอยู่ข้างๆ ขวางไว้

“อาจารย์ อย่า” หลิวอี้ส่ายหน้าเบาๆ รู้ดีว่าจะเกิดอะไรขึ้น หากนางฆ่ามูเยียนจริงๆ แม้เซี่ยอี้เฟิงจะไม่สามารถถืออาวุธมาฟาดฟันกับอาจารย์ได้ แต่คงเกิดสงครามเย็นกินเวลานานถึงครึ่งปีหรือหนึ่งปีแน่นอน นั่นจะทำให้ความคืบหน้าของแผนยิ่งล่าช้าไปอีก และจะไม่เกิดประโยชน์กับผู้ใดเลย

“กบฏ กบฏจริงๆ!” โมชีวหลินบัดมือของหลิวอี้้ออก ก่อนจะตบหน้านางฉาดหนึ่ง แล้วทิ้งขวดยาเล็กๆ ที่ล้วงออกมา

จากอกเสื้อ หลังจากจ้องมองมู่เยียนอย่างแข็งกร้าวแล้วก็
เหาะเหินเดินอากาศออกไป

หลังจากเซี่ยอี้เฟิงมองตามหลังของโม่ชีวหลินไปจนสุด
สายตาแล้ว ก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก และในที่สุดความ
ตึงเครียดก็ผ่อนคลายลง ครั้นก้มมองคนที่มึนหน้าซีดเซียว
ในอ้อมแขน ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกผิด เขาเดินไป
และวางมู่เยียนลงบนเตียง พุดเสียงอ่อนโยนว่า “พักผ่อนให้
สบายเถิด”

มู่เยียนขมวดคิ้วกัฏฐิมิปากล่าง มองเซี่ยอี้เฟิงที่กำลัง
หันหลังออกไป และถามเสียงแผ่วต่ำว่า “เหตุใดท่านต้องทำ
เช่นนั้น”

เหตุใดต้องทำเช่นนั้น

เมื่อเซี่ยอี้เฟิงได้ยินคำถามของมู่เยียนก็ชะงักไปชั่วขณะ
จากนั้นรอยยิ้มที่เลือนรางก็ปรากฏขึ้นจากมุมปากของเขา
ราวกับกำลังพูดกับตนเอง ขณะเดียวกันก็เหมือนว่าจะให้คำ
สัญญากับมู่เยียน “ตราบใดที่เจ้าอยู่เคียงข้างข้า ข้าจะไม่ยอมให้
ผู้ใดมาทำร้ายเจ้าแม่เพียงปลายก้อย เว้นแต่ข้าจะตาย”

เว้นแต่ข้าจะตาย...

เมื่อประโยคนี้แว่วกระทบโสต หัวใจของมู่เยียนก็กระตุกอย่างรุนแรง นี่คืออะไร ต้องการตอบหัวแล้วลูบหลังนางอย่างนั้นหรือ

มู่เยียนซุกตัวอยู่ในเสื้อผ้าที่เชยอีเฟิงใช้ห่อนาง แล้วนอนลงบนเตียงด้วยสีหน้ามึนมน ในใจมีความคิดมากมาย เมื่อนึกถึงสิ่งที่สตรีคนนั้นพูดเมื่อครู่ นี่เป็นครั้งแรกที่นางสนใจเรื่องของเชยอีเฟิงอย่างจริงจัง

แก้แค้น เขามีความแค้นฝังแน่นกับผู้ใดกันแน่ เป็นถึงท่านอ๋องแห่งจวนอ๋องเชย โอรสอันเป็นที่รักยิ่งของฮ่องเต้ ศัตรูคนใดที่ทำให้เขาต้องวางแผนแก้แค้นอย่างรอบคอบได้

หลังจากเชยอีเฟิงกินยาที่ไม่ชีวผลลมหิงไว้ให้ ก็นั่งลงบนพื้นและเริ่มรักษาอาการบาดเจ็บ

ในขณะที่เดียวกันหลิวอีอีก็เฝ้าดูเขากับมู่เยียนเงียบ ๆ ด้วยสีหน้าอึมครึม ฝ่ามือของอาจารย์ไม่ใช่เบาๆ และเยียนเอ๋อร์กี้ไม่มีกำลังภายในที่จะเยียวยารักษาบาดแผลของตัวเองได้ ดังนั้นจึงต้องรอหนึ่งหรือสองเดือนถึงจะฟื้นตัว แต่สิ่งที่ทำให้นาง

ประหลาดใจที่สุดคือไม่เคยคิดว่าเฟิงจะเผชิญหน้ากับอาจารย์
เพื่อเยียนเออร์...

หรือว่าเฟิงหวั่นไหวแล้ว หากใช่ แล้วต่อไปจะจัดการ
เรื่องราวต่างๆ อย่างไร

หลิวอี้ฮายใจเข้าลึกๆ สายหน้าอย่างช่วยไม่ได้ แล้วเดิน
ออกจากสถานที่ลับแห่งนี้ เตรียมกลับไปบ่นกับสามี ปล่อยให้
สองคนนี้อยู่ในที่สงบร่มเย็นกันตามลำพัง

ทอดทั้งชายาผู้สูงศักดิ์ เล่ม 2

天价齐妃

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชันส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน (บรมราชชนนี) 10170

โทรศัพท์ 0-2422-4964 ต่อ 9999, 4382 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《天价齐妃》

Author: 夜凌祁 Ye Ling Xi

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

夜凌祁 Ye Ling Xi.

ทอดทั้งชายาผู้สูงศักดิ์ เล่ม 2 / 夜凌祁 Ye Ling Xi เขียน ; ไม้กวานอม จาก แปล : 天价齐妃

.— กรุงเทพฯ คามิลเลีย :อมรินทร์ คอร์पोเรชันส์, .2568

(1) 404 หน้า.

1 . นวนิยายจีน .I. ไม้กวานอม, ผู้แปล .II. ทอดทั้งชายาผู้สูงศักดิ์.

ISBN 978-616-18-7484-1